

[Estrup]

Der er en lang tradition på dette område. Så vidt jeg kan bedømme, er denne tradition fulgt med dette lovforslag; der er tale om en klassisk ophøjelse af et mæglingforslag til lov. Vi skal ikke her bedømme indholdet af mæglingforslaget, det er ikke Folketingets opgave – heldigvis, vil jeg også sige – for det er vi ikke kompetente til.

Derfor kan jeg på Det Radikales Venstres vegne sige, at vi kan støtte lovforslaget. Vi mener, det er vigtigt, at det bliver gennemført hurtigt.

Sonja Albrink (CD):

Dette lovforslag, som vi har til første behandling, drejer sig om at forhindre den arbejdsstandsning på Bornholmstrafikken, der vil bryde ud på fredag.

Ligesom de tidligere ordførere beklager også vi, at parterne ikke selv har kunnet finde en løsning på dette problem. En ting er klar: Hvis denne arbejdsstandsning får lov til at bryde ud, vil den få uoverskuelige følger for Bornholm trafikalt. Der findes ikke nogen anvendelige alternative trafikforbindelser, der kan opretholde person- og godstransporten på Bornholm. Bornholm vil være afskåret trafikalt fra den øvrige del af Danmark.

Jeg skal ikke gå i detaljer, det har de tidligere ordførere gjort. Jeg har selv sat mig ind i det lovforslag fra 1977, hvor den samme situation opstod. Vi må sørge for at opretholde trafikken i Danmark, herunder også på Bornholm; det har Bornholm krav på.

CD kan tilslutte sig lovforslaget.

Annette Just (FP):

Fremskridtspartiet kan tilslutte sig en meget stor del af det, der er blevet sagt heroppefra, for det kan ikke være meningen, at hele Bornholm skal tages som gidsler af en håndfuld sømænd. Det kan ikke være meningen, at en meget stor del af Danmarks befolkning skal have ødelagt deres efterårsferie, fordi man pludselig truer med at nedlægge muligheden for at komme til Bornholm. Vi ved, at bornholmere altid har anset gode trafikale veje som noget af det vigtigste for dem – det er også blevet sagt heroppefra. Vi synes, det er urimelig hårdt at slå på Bornholm ved at true med denne strejke.

Derfor går vi helt naturligt ind for at ophøre det mæglingforslag til lov.

Glønborg (KRF):

Denne sag haster, og jeg har derfor overvundet min naturlige trang til at fremsætte principielle betragtninger og skal nøjes med at konstatere, at Kristeligt Folkeparti kan støtte lovforslaget.

Preben Møller Hansen (FK):

Det er et tydeligt træk ved diskussionen her, at man i realiteten ikke ved, hvad der foregår i denne sag. Man har hørt her fra denne talerstol, at man ikke skal have den bornholmske befolkning som gidsler for en håndfuld søfolk. Det er det naturlige arbejderhad, der kommer frem hos de reaktionære. Det er ikke et spørgsmål om en håndfuld søfolk. Det, som det drejer sig om, er, at der er indgået nogle aftaler på arbejdsmarkedet mellem to ligeværdige parter, og disse ligeværdige parter har i fællesskab underskrevet nogle regler, og disse regler skal man respektere. Det er baggrunden for hver eneste forhandling, der foregår nogetsteds. Man skal kunne stole på folk helt og fuldt, det er forudsætningen for at opnå noget positivt.

Der har altså været forhandlinger, hvoraf det fremgår, at man har nogle regler til opsigelse af disse overenskomster. Hvis ikke man når til et resultat, kan man ende i Forligsinstitutionen, hvor forligsmanden skal prøve at forlige parterne. Hvis det ikke lykkes, har begge parter ret til at afgive varsel om konflikt enten som strejke eller lockout. Her må man respektere parternes afgørelse, parternes trufne aftale. De, der ikke vil noget sådant, har intet tilovers for det; der hedder et retssamfund, det er mennesker, der er fuldkomment ligeglade med, hvilke aftaler der bliver indgået, det er mennesker, som man under ingen omstændigheder kan sætte lid til i nogen sammenhæng, det er mennesker, der har et standpunkt, indtil de tager et nyt, det er mennesker, der er uværdige til at sidde ved et forhandlingbord.

Hvad er det så egentlig, der er sket her? Ja, der er sket det, at parterne ikke har kunnet blive enige, og så har man fulgt reglerne, og man har været i Forligsinstitutionen. I Forligsinstitutionen har samfundet en mand, hvis hovedopgave er at forlige parterne, det er det, der er baggrund for selve benævnelsen forligsmand.